

[Arne Christiansen.]

starter en højskole af samme politiske observans, men hvis man gør det, er man næsten sikker på at få det beskrevet i en fortsat føljeton i radio eller tv, i hvert fald så længe eksperimenterne varer.

Men samtidig med, at Danmarks radio med større hyppighed begiver sig ud på arbejdsmarkedet, vil det også være nødvendigt at opgive den missionerende holdning, som præger en del af sådanne udsendelser. Så sent som i onsdags skrev Politiken i en leder om dette, inspireret af en række kritiske tillidsmandsudtalelser, der bl. a. gik ud på, at tillidsmændene måtte have deres eget tv for at komme til orde. Jeg tillader mig at citere fra Politiken den 20. marts:

„Hold op med at forsøge at frelse andre mennesker med evige og totale sandheder.

Bliver frelserrollen først lagt på hylden, er der måske en chance for at få en samtale i gang. Man er en bedre lytter, når man ikke har frelsthedens glorie klemt fast om ørerne.“

Det var altså et citat fra Politiken, og typograferne fra samme arbejdsplads gav udtryk for noget tilsvarende i udsendelsen „Hva' mæ' kulturen?“ så sent som i aftes.

Jeg har draget disse efter min mening typiske områder frem for at illustrere, at det åbenbart kan være svært at leve op til alsidighedskravet, men gennem efterkritik at påvise sligt ved konkrete eksempler vil aldrig kunne knyttes til begrebet censur, som jeg under alle omstændigheder må tage afstand fra.

Man møder undertiden argumentet, at selv om en udsendelse er ensidig, så vil der over en given periode altid blive skabt balance, men udsendelserne kan være så enøjede, så klart rettet mod enkeltpersoner eller virksomheder, at spørgsmålet om det kontradiktoriske princip — altså muligheden for her og nu at give gensvar — må ind i billedet, ellers får svaret alt for ofte karakter af et dementi i dagspressen, der nogle dage senere bringes på bagsiden, og enhver ved jo, hvad dette er værd.

Man kan selvfølgelig henvise til — og det vil jeg gerne gøre som noget positivt, ligesom ministeren har gjort det — at nu får vi radionævnet, klagenævnet. Det knyttes vi forhåbninger til, men det bør dog ikke skjules, at vi også hidtil har haft et berigtigelses-

nævn, hvis arbejdsopgaver, så vidt jeg er underrettet, har været ret så begrænsede.

Der er så endelig rejst det spørgsmål, og det er vel egentlig det centrale i baggrunden for debatten her i dag, om de gældende regler for programvirksomhed er tilstrækkelige. Jeg er af den opfattelse, og det er der fuld dækning for i venstres folketingsgruppe, at med den nye lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, med publiceringsregler for nyhedstjenesten, med principudtalelser fra programudvalget, herunder det knæsatte fairness-princip, er det ikke flere regler, der er brug for, men efterleven af de eksisterende. Answeret for, at dette sker, er i sidste instans radiorådets. Jeg håber, denne erkendelse vil komme til at præge udgangen af debatten her i dag.

Niels Helveg Petersen (RV):

Regeringens og folketingets forhold til Danmarks radio minder mig om en historie fra den nordiske mytologi, historien om Regner Lodbrog og Kraka. Kraka fik besked om at møde nøgen og dog påklædt, fastende og dog have spist, alene og dog i selskab, og hun løste opgaven ved at komme klædt i et fiskenet, ved at bide i et løg og være ledsaget af en hund.

Danmarks radio er i princippet en uafhængig, offentlig institution, men den er på den anden side afhængig af regering og folketing i økonomisk henseende, skal have tilslutning fra disse organer for at kunne skaffe et økonomisk grundlag. Den er uafhængig af staten og folketinget, samtidig med at der ikke findes noget organ her i landet, som er mere politisk styret. 23 af de 26 medlemmer af radiorådet er politisk udnævnt.

På den ene side er radiorådet ansvarligt for programvirksomheden, men på den anden side bør det ikke og kan det ikke i detaljen følge programvirksomheden. Danmarks radio er uafhængig af statsmagten, upolitisk, alsidig, og dog har de sidste to regeringer med usvigelig sikkerhed lagt en helt afgørende vægt på, at der som formænd for institutionen udpegedes personer af et ganske bestemt partitilhørsforhold.

Jeg drager ikke dette frem for at give nogen af disse udnævnte karakterer for deres virksomhed, hverken den afgående formand, hr. Ole Espersen, eller endnu